

særlig stærkt ind i denne Debat. Den højtærede Minister har ganske Ret i, at vi fra vor Side ser med Velvillie paa Forslaget; thi een Fugl i Haanden er jo bedre end ti paa Taget. Men den højtærede Minister har ganske Uret, naar han siger, at dette er noget, der gennemføres, hvorimod det Forslag, jeg forelagde i Gaar, er noget, der ikke gennemføres. Jeg tror, at den højtærede Minister ved nærmere Under søgelse af Forslaget vil komme til den Opfattelse, at det er nødvendigt at gennemføre det. Det indeholder intet som helst af de store Principper, som vi Socialdemokrater ellers er Tilhængere af i denne Sag; det er i Virkeligheden kun en Nødhjælp, det mindste, som man nødvendigvis maa gennemføre, hvis man skal kunne sige, at vi har en Aldersrentelov, som vi kan i nogen Grad køre igennem med.

Den højtærede Indenrigsminister siger, at jeg begyndte fra den fejle Ende, nemlig med at kræve ind i Stedet for at anvise Midlerne. Men jeg begynder jo dog dér, hvor den højtærede Minister selv begyndte, nemlig med de Takster, som han en Gang har foreslaaet. Den højtærede Indenrigsminister og den højtærede Statsminister har en Gang gennemført Skattelovene med Midler til Tilvejebringelsen af disse Takster, og saa har den højtærede Indenrigsminister ingen Berettigelse til at bebrejde mig, at jeg slutter op paa samme Plan som den højtærede Minister; dér, hvor han ved Samarbejdet med de Konservative blev nødt til at give Slip, tager jeg Spørgsmaalet op og indbyder til Samarbejde med den højtærede Indenrigsminister. Naturligvis havde jeg straks ved Begyndelsen af Forhandlingen Haab, fordi jeg troede, dette betød en mildere Luftning; men skønt dette Haab i nogen Grad er blevet slaaet ned, nærer jeg dog alligevel Haab, fordi denne Sag er paa trængende nødvendig. Det kan den højtærede Indenrigsminister spørge Justitsministeren om, thi den højtærede Justitsminister er nødt til at rejse Landet rundt for at tale højt for Indsamlinger til de gamle, og Venstres menige Medlemmer i Landet siger, at hvis Venstre ikke vender tilbage til deres Fædres Veje i denne Sag, er de færdige med Venstre. Naar den højtærede Minister hører den Slags fra Landet, bliver han nødt til at erkende, at han maa gaa ind paa en Realitetsbehandling.

Formanden: Jeg advarer imod at komme ind paa Drøftelsen af et Forslag, som ikke er til Behandling endnu.

Vesterager: Det var en ret haard Medfart, mine faa Bemærkninger fik fra den højtærede Indenrigsminister. Jeg vil gerne bevare den dybeste Ærbødighed for den højtærede Minister som Dialektiker, men jeg finder alligevel, at det er ganske mærkeligt, at man fremsætter et Lovforslag, som henviser til, at en bestemt Anvisning har svigtet, hvorfor man maa komme med dette Lovforslag som Tillæg til den Lovgivning, vi har, men alligevel ganske afviser enhver Tanke om, at der er nogen Forbindelse mellem Aldersrenteloven og det foreliggende Lovforslag. Dersom dette var Tilfældet, saa var der egentlig ingen Mening i at begrænse Brændselshjælpen og Kommunalbestyrelsens Ret til at yde Brændselshjælp alene til Aldersrentenydere. Deri maa dog ligge en Anerkendelse af, at der er noget i Vejen med dette Forhold, og at det er derfor, man kommer med dette Supplement til Aldersrenteloven. Derfor kan man ikke, uden at man vil gøre Brug, synes mig, af den Fortolkningskunst, hvori jeg ikke agter at følge den højtærede Indenrigsminister, komme bort fra, at her foreslaas et Tillæg til Aldersrenteloven, og det Spørgsmaal er derefter fuldt berettiget, om man nu kan gaa bort fra det økonomiske Grundlag for Aldersrenteloven og uden videre gaa over til et helt nyt Grundlag eller lade alle Kommunerne selv betale det. Naar den højtærede Indenrigsminister uden videre vil forfægte det nævnte Standpunkt, gaar det noget i Retning af det, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Holger Larsen var inde paa, at saa kunde man godt lade Lovforslaget spænde videre endnu. Netop den anførte Begrænsning viser, at det er et Tillæg til Aldersrenteloven.

Jeg vilde have ønsket, at man havde foreslaaet den Fremgangsmaade, at der gaves almindelig Bemyndigelse for Kommunalbestyrelserne til at yde Brændselshjælp uden Henvisning til Aldersrenteloven. Saa havde Aldersrenteloven faaet Lov til at blive staaende og virke, som den en Gang er vedtaget, og saa havde man kunnet lade de Overgangsbestemmelser, der indeholdes i Loven, virke og se, hvor mange Kommuner der kunde klare sig med disse Overgangsbestemmelser, og hvem der maatte gribe til ekstraordinær Hjælp. Efter den gældende Aldersrentelov er der mange Kommuner, som allerede har ydet den Brændselshjælp, de i Kraft af Overgangsbestemmelserne i Loven kan yde, og de kan nu yderligere yde de Tillæg, her foreslaas,